

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. december 31.
(Óév, szombat)**

Horváth Géza

BOLDOG NÉP

Énekek: 89,1, 7; 280,1-2, 5; 33,1, 6, 10-11;

Lekció: 1János 3,11-18

Alapige: Zsoltárok 33,12

Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott.

Imádkozzunk!

Előtted állunk meg, mennyei Atyánk, ennek az esztendőnek az utolsó napján, téged magasztalva, dicsőítve, áldva. Tudjuk, hogy a tökéletességnek Atyja vagy, és ezért a szívünket öröm hatja át azért, hogy hozzád tartozhatunk, téged ismerhetünk és veled lehetünk közösségben.

Magasztalunk azért, amiért kiterjesztetted ránk irgalmasságodat. Köszönjük, hogy bennünket, mulandóság és bűn alá rekesztett embereket megszántál, mert a mi földi létünk bizony pára. Olyan, mint a mező és a fű virága, amely nappal virít, estére megszárad.

Valóban megemésztjük esztendeinket, elszállnak évtizedek úgy, mintha röpnénk. Minél inkább idősödünk, annál inkább észrevesszük ezt. Egy esztendő, egy évtized, egy élet is gyorsan múlik el.

Köszönjük, hogy azért szánsz meg bennünket, mert sokkal jobbról gondoskods, és sokkal többet akarsz nekünk adni. Te, mint a tökéletességnek az Atyja, ajándékaiddal adsz nekünk Jézus Krisztussal együtt.

Köszönjük, hogy így lehet a miénk az örök élet, hogy ne mulandóság alá rekesztettek legyünk, csak a testünk, de megváltott életünk az itt és majd veled odaát, a te jelenlétedben itt is, ott is magasztaljon, dicsérjen a Bárányért, a csodáért, amellyel közelítettél hozzánk, megkerestél, megmentettél, amellyel megtartottál.

Köszönjük hálásan, drága Urunk, hogy eljuttattál minket erre a napra. Amikor visszatekintünk erre az esztendőre megköszönjük minden áldásodat, még azt is, amely könnyet fakasztott szemünkben, hiszen tudjuk, hogy a keserűség is javunkra válik, mert mindazoknak, akik téged szeretnek, minden javukra van.

Visszatekintünk erre az esztendőre, a te meg nem érdemelt hűségedre, kegyelmedre, adott segítségedre. Megemlékezünk arról, Urunk, hogy mely sokan elaludtak a múlt esztendőben, akik nálunknál jobbak voltak, szálltak temetőbe.

Vannak testvéreink, akik gyászoltak ezen az éven. Így több esetben gyülekezettünk is szomorúan intett búcsút drága testvéreknek.

Köszönjük, hogy megajándékoztál családokat gyermekekkel ebben az esztendőben. Köszönjük a házasságot kötött fiatalokat, konfirmált ifjainkat, felnőtteinket.

Magasztalunk, Urunk, a gyülekezet csodájáért. Kérünk, hogy ezen az estén úgy munkálkodj a szívünkben, hogy ne menjük el hálátlanul ajándékaid mellett, nézzünk fel rád, és mondjunk köszönetet neked mindenért, hiszen minden jó adomány és minden tökéletes ajándék tőled száll alá, mint a világosság Atyjától.

Indíts bennünket megtérésre, hozzád térésre, Urunk, ezen a mai napon is, hogy szívünk ne legyen engedetlen, ne magunknak éljünk, ne a világba éljük az életünket, ne szeressük a világot, sem azokat, amelyek a világban vannak, hanem téged szeressünk, téged kövessünk.

Ezért kérünk, ma is szólj igéden keresztül hozzánk. Kérünk, keresd a szívünket, életünket, formáld a gondolatunkat, akaratunkat, hogy egészen bele tudjunk simulni a te akaratodba, gondolatodba, gondolataidba. Kérünk Jézus Krisztus által, egyetlen közbenjárónk, drága Megváltónk által, az Ő érdeméért hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet az év utolsó napján hálaadó istentiszteletünkön. Akik a Bibliaolvasó kalauz szerint olvassák az igét, azok nem csodálkoztak annyira, hogy a Zsoltárok könyve 33. fejezetéből van kiírva a textus, egyetlen vers, a 12. vers: „Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott” hiszen a kalauzunk szerint a Zsoltárok könyvét olvasva a mai napra ez következett.

És miért ragadta meg a szívemet és gondolataimat ez az egyetlen vers? Annak az az oka, hogy talán egyetlen nap sincs az esztendőben, amelyet annyira jellemezne a boldogság, vagy inkább azt mondom: egy színlelt boldogság. Hiszen ezen a mai délutánon, éjszakában nemcsak az Isten népe ünnepel az Úr előtt, hanem a világ fiai is összejönnek és a maguk bálvány-istene előtt fognak szórakozni, ünnepelni — ha lehet így mondani: időt tölteni. És ha holnap valaki kinyitja a Televíziót esetleg, akkor minden biztonnal minden hír azzal lesz tele, hogy ki, hogyan szilveszterezett. Megszólítanak embereket, most már nemcsak itt, hanem a technika által a világ minden táján: nagyvárosokban, idegen országokban, kultúrákban, vagy az ott élő magyarokat éppen, és kikérdezik őket: hogy töltötték ezt az estét. Majd fogjuk látni, hogy azért mindannyiukról egyfajta boldogság vagy egyfajta öröm fog áradni, mert ezen az estén éppen ezért jönnek össze baráti társaságok vagy munkatársi közösségek, hogy együtt töltsék ezt az estét, és örüljenek.

Arra gondoltam, hogy ez az este egy színlelt boldogságnak az estéje. Egy generált boldogság, mesterségesen gerjesztett boldogság, amelyet látni fogunk, és amellyel ezen az estén a világ fiai ünnepelnek.

Az Isten gyermekeinek egy másfajta boldogságuk van ezen az estén, és ezért ragadott meg engem ez az ige a Zsoltárok könyve mai szakaszából, mert azt mondja a zsoltáríró, hogy „Boldog az a nép, amelynek Istene az Úr”.

Szeretném, ha ezen az estén mi is boldogok lennénk. Legalább mindenki, aki Isten gyermekének vallja magát, és így Isten népéhez tartozónak vallja magát, mi is boldogok lennénk. Ennek a boldogságnak a forrása az lenne, amit itt az ige mond: az Úrhoz tartozunk. Azért vagyunk boldogok, mert „boldog az a nép, amelynek Istene az Úr. Boldog a nép, amelyet örökségül választott magának”.

A Teológián volt egy tanárom, amikor a homiletikát (az igehirdetés tant) tanultuk, akkor az imádságnál mindig megjegyezte: vigyázzatok, hogy kezditek az imádságot! Az imádságot általában úgy szoktuk kezdeni: magasztalunk téged, Uram, mert... Mert ezt adtad, azt adtad. Megköszönünk neked ezt vagy azt. Arra tanított bennünket, hogy az imádságot mindig úgy kezdjétek: Istent dicsőítsétek azért, mert Isten. Nem azért, mert meggazdagított valamivel, mert adott valamit, hanem azért dicsőítsétek, mert Ő a seregek Ura, az Örökkévaló, mert — ahogy az előbb az éneken énekeltük — Ő a tökéletességnek Atyja. Azután majd rátérhettek arra is, hogy a velünk való kapcsolatából ezek az ajándékok származtak, és ezeket megköszönjük neki.

Valóban arra gondoltam, hogy ezen az estén ne azért legyünk boldogok, mert valamit kaptunk Istentől – mert vannak itt testvérek, amint látom, akik meg elveszítettek valakit ebben az évben. Van, akiknek gyászuk van. Lehet, hogy valakiknek nem sikerült valami ebben az esztendőben, akkor boldogtalanok legyenek? Csak akkor legyünk boldogok, ha valamit Isten úgy adott nekünk, hogy azzal meggazdagított, megáldott bennünket, hogy azzal többek lettünk? Mert akkor lehet mondani, hogy az, aki meg valamit vagy valakit veszített ezen az éven, akkor annak nincs oka a boldogságra, akkor annak nincs oka az öröme? Olyan jó belecsodálkozni ennek az igének az üzenetébe: igen, az ige azt akarja nekünk mondani, hogy boldog az a nép, akinek Istene az Úr. Boldog az a nemzet, amelyet örökségül választott magának.

Ezért mindannyiunknak itt, akár valakinek gyásza volt ebben az esztendőben, akár valakinek öröme, az azért legyen boldog, mert Istenhez tartozik. — A szilveszter estéjén nekünk most ez legyen a legnagyobb ajándékunk, legnagyobb örömünk. Tartozunk valakihez, éppen ezért nem egy színlelt boldogságunk, nem generált vagy gerjesztett boldogság van az arcunkon, hanem egy olyan boldogság, amely valódi és boldogságot megélt közösség.

Nemcsak a mai napon szerepelt ez az igénkben: boldog az, akinek Istene az Úr, hanem kapcsoljuk össze a tegnap olvasott igével. Hiszen a tegnap olvasott 32. zsoltárban is ott van: boldog ember az... Boldog az, akinek bűne megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.

Ebben az igében először is azt lássuk meg, hogy ennek a boldogságnak azért Isten az okozója, mert minden tőle van, és minden tőle jön. Ennek az évnek az utolsó napján nem azt kell számba vennünk, hogy mit tettünk mi. Nem zárszámadást kell most csinálnunk, amiben azt soroljuk fel, hogy mit tettünk, mit cselekedtünk, mit értünk el, hanem ezen az utolsó napon tulajdonképpen csak egy dolgot kell tennünk: nézni az Úrra, hogy Ő mit cselekedett. Nézni az Úrra, hogy mit tett velem.

Egy lelki ének jutott eszembe, így kezdődik: „Elmondom én, hogy mit tett Ő értem: mélységben jártam, bűnökben éltem. Szerelme nagy volt. Hű kegyelméből Dicső országot hozott az égből.” — Ezen a napon így legyél boldog, testvérem, velem együtt, hogy a boldogságodnak a forrása Ő legyen.

Mi csak úgy nézhetünk vissza erre az évre (majd erről holnap fogunk inkább halni), hogy mi az, amit nem tettünk meg. Isten gyermeke nem úgy nézhet vissza: én igen ezt meg ezt megtettem, hanem mindig ott van a lelkiismeret-furdalás, hogy ezt

meg ezt nem tettem meg. Elmulasztottam. — És akkor vége a boldogságomnak? Vége az örömömnek?

Ki van itt közöttünk, aki azt mondhatná, hogy ő mindent megcselekedett, amit neki Isten parancsolt? Ő mindenben engedelmes volt. Ki az, aki közülünk azt mondja: ő mindent kipipált? Amit el akart érni, azt meg is tette? Ha becsületesek vagyunk, belátjuk: ilyen ember nincs közöttünk. Én sem vagyok ilyen ember. Éppen ezért nagy öröm és nagy boldogság, ha arra nézünk, amit Isten cselekedett, amit Isten tett értünk. „Boldog nép az, amelynek Istene az Úr.”

Nemcsak az egyénről beszél ez az ige, hogy boldog ember az. A 32. zsoltár még arról beszél, hogy boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít. A 33-ban meg azt mondja: Boldog az a nép... — azért, mert Isten népe azért boldog, mert boldog emberekből áll. Isten népe olyan boldog emberekből áll, akik Jézus Krisztusban bűnbocsánatot és örökéletet kaptak. Nem sikeres emberekből áll Isten népe. Bár van olyan irányzat is itt Magyarországon is, külföldről jött irányzat (nem akarom most nevesíteni), amelynek kitétele az, hogy Isten népe sikeres nép kell, hogy legyen. Vagy Isten népe gazdag kell, hogy legyen.

Isten ígéje ma azt mondja nekünk: az Isten népének boldog népnek kell lennie. Az is, mert olyan emberekből áll, akiknek a boldogsága a Jézus Krisztustól kapott bűnbocsánatban van. Az Ő vére által vannak megmosva, bűneik meg vannak bocsátva. Éppen ezért ez az öröm tölti el a szívüket. Ez az öröm független attól, hogy mi történt velünk ebben az esztendőben. Ez az öröm független a mi veszteségeinktől is. Ez az öröm független a más testi örömeinktől is, mert ennek a boldogságnak a forrása az élő Istennel való kapcsolat.

Nem lehet kikerülni ezt: az Ő népe közé tartozni. Nem lehet kikerülni, mert „boldog nép az”... Három bibliai ige jutott eszembe. Az egyik Mózes története, akiről azt olvassuk, hogy inkább vállalta az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét. Mert Mózes bár más neveltetést kapott, más anyagi helyzetben lehetett volna, de azt mondta: én e közé a nép közé tartozom, amelyet Isten magának választott. Én egy tagja vagyok ennek a népnek. Azt mondta: én oda akarok tartozni. Így tehetett bizonyosságot, mert az ő bizonyoságtétele hiteles volt.

Amikor (az 5. könyvben a 33. fejezetben, a 27. versétől olvasom az igét) Mózes búcsúzik, azt mondja ennek a népnek:

„Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; elúzi előled az ellenséget, és ezt mondja: pusztítsd! (Tehát azt mondja: pusztítsd, de előtte, elúzi előled az ellenséget.) És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és bor földjén, és az ő egei harmatot csepegnek. Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan, mint te? Nép, akit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és aki a te dicsőségédnek fegyvere!”

Boldog nép az, mondja a zsoltáros később.

Mózes mit vall? Boldog vagy Izráel! Nép, akit az Úr véd.

Azután eszembe jutott a második történet Ruth könyvéből. Amikor Naomi hazamegy és Ruth azt mondja a határon, amikor anyósa arra biztatja, hogy menjen vissza, térjen haza. Hiszen ha most az éjszakában férjhez menne is, még ha fiakat szülne is, az akkori törvények szerint a menyei nem várhatnának addig, míg ezek a fiúk felnőnek, hogy feleségül vegyék őket. Menjenek haza az ő népükhöz és az ő isteneikhez. És akkor Ruth azt mondja: ne unszolj, hogy elhagyjalak, mert néped az én népem, Istened az én Istenem.

Mert Ruth megérzi azt a Szentlélek által, hogy van egy nép, amelynek Istene az Úr. Amely lehet, hogy sokszor nyomorult, megvetett, de akkor szent megújulásért és békéért eped. Lehet, hogy lenézett, kigúnyolt, lehet, hogy fennhéjázó és gőgös, lehet, hogy önmaga bűneiben fetregő és mélységekben járó nép, lehet, hogy Isten által megpróbált nép és az ördög által megkísértett nép, de akit az Úr véd. És aki a „nem népem”-ből mégis „Isten népévé” lett.

A harmadik történet a Sába királynője története, amikor Sába királynője eljön, hogy Salamon dicsőségét lássa. Az 1Királyok 10,8-ban van az az ige, amikor azt mondja Sába királynője: Boldogok a te embereid. Boldogok ezek a te szolgálád, akik udvarolnak néked mindenkor, és hallhatják bölcsességedet.

Ennek az estének hadd legyen ez a kérdése: Én boldog ember vagyok-e ezen az estén? Boldog vagyok-e úgy, mint Isten gyermeke, és boldog vagyok-e úgy, mint a megváltott nép egy tagja?

Tudjuk, hogy az a nép, amelyet Isten magának választott, az Jézus Krisztus által elhívott és megszólított nép. Ez-e a boldogságunk forrása ezen az estén? Tudunk-e ennek örülni ezen az estén? Igen, én ehhez a néphez tartozom, amelynek van Istene, és éppen azért, mert ennek a népnek van Istene, ez egy olyan nép, amelynek nemcsak Istene van, hanem Istennel együtt van jövője is. Ez a nép nemcsak megváltott és megszabadított nép, hanem ez egy megtartott nép.

Ez a nagyszerű, ahogy a kezdő imádságban is Isten Lelke vezette gondolatomat, amikor megköszöntem Istennek, hogy a mi földi esztendeink, ez a 70 vagy feljebb 80 esztendő, több vagy kevesebb, de gyorsan eltűnik. Úgy, mint ha repülnénk. Ez a nép egy olyan boldog nép, amely nemcsak megváltott, hanem megtartott nép az örökkévalóságra. A halál árnyékában is úgy jár ez a nép, hogy „nem félek a gonosztól, mert te velem vagy”.

Nemrég az egyik temetésen mondtam el egy példát. Akkor olvastam én is valahol, és nagyon megragadott engem ez a történet. Arról szólt ez az írás, hogy egy idegen hadsereg valahol megtámadott egy várost, és amikor bevették, örültek, mert tudták, hogy a városban van egy olyan kúria, egy olyan kisebb kastély, amely tele van értékekkel. Úgy, ahogy az szokott lenni, a hadsereg fente a fogát, hogy milyen nagyszerű, majd kiraboljuk ezt a kúriát, és az összes értéket magunkkal visszük. Amikor bementek a kastély kapuján, akkor azt látták, hogy teljesen üres, már mindent elvittek, csak a kastély maradt.

Milyen nagyszerű, amikor a hívó emberhez odaérkezik a halál, már értéket nem talál, csak a testet, mert az érték már az Úrnál van. Csak a kastély, csak a test marad ott. Semmi értéket nem talál már, csak a külsőt, amely magába rejtette a belsőt, a kincset.

Így nézhetünk mi a múlandóság elé. Ez nekem olyan vigasztaló és olyan áldott tanítás volt akkor akár a magam, akár az emberi életre nézve. Igen, Uram, az érték az életben te vagy! Az örökkévaló az érték. Ezért boldog a nép. Nem azért vagyunk boldogok, mert jaj de jó, egyre inkább öregsünk; nem azért vagyunk boldogok, mert egyre több fájdalom jelenik meg a testünkben, egyre több laborba, orvoshoz és ide-oda kell járnunk, hanem azért vagyunk boldogok, mert azt ígérted, Uram, hogy az a nép, amely boldog, az nemcsak boldog, hanem boldog is marad, boldog is lesz. Még halálában is boldog — ahogy a Jelenések könyve szépen mondja: „Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg, mert megnyugszanak az ő fáradságuktól.”

Ezért a szilveszteri világi öröm elmúlik. Sajnálom azokat, akik a világban találják meg a boldogságot és örömet, mert tudjuk, hogy egy átmulatott éjszaka után másnap majd kijózanodva, tulajdonképpen minden megy tovább, ahogy eddig. Minden nyomorúság, minden teher, minden fájdalom, nehézség ugyanúgy marad ott. Nem oldódott meg semmi.

Nekünk mi az örömhírünk? Mi a Szentírás örömhíre az Isten népe számára? Az: „Boldog az a nép, akinek Istene az Úr.” És miért lehet nekünk az Isten a mi Istenünk? Miért lehet közöttünk kapcsolat? Mert a Szentírás tulajdonképpen így vizsgálja az Istent és az embert. Nem önmagában vizsgálja az Istent, és nem önmagában vizsgálja az embert. A Szentírás úgy vizsgálja az embert és Istent, hogy milyen kapcsolat van közöttük. Éppen ezért, ha valakinek Istene az Úr, ennek az ígének az az örömhíre, hogy azt nem én döntöttem el és nem én mondtam ki, hogy nekem kell az Isten, hanem Isten mondta ki, hogy én kellek neki. „Boldog nép, amelynek Istene az Úr. Az a nép, amelyet örökségül választott magának.”

Éppen ezért, ennek a népnek megvan az oka a boldogságra és az öröme, mert az Isten megkeresett, megváltott, megszabadított. Mert van egy kapocs a hívó ember és Isten között, ez pedig Jézus Krisztus, amelyre a nemrég olvasott János levele is odairányítja a figyelmünket, amikor azt mondja: ha valaki vétkezik, van szószólónk. Van paraklétoszunk, van ügyvédünk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. Van kapcsolatunk.

„Boldog nép az, amelynek Istene az Úr.” Azért, mert ez a boldogság nem valamilyen áll, hanem valakiben. Nem az a forrása és célja, ami elmúlik, hanem az, aki megmarad örökké. Mert ezt a boldogságot Ő teremti meg a szívben.

Boldog nép az, amely nem a saját eredményét számolgatja ezen az estén, nem azt, hogy mit ért el, nem azt, hogyan zár, mennyi maradvánnyal, hanem az a boldog ember, akiről az Úr kijelenti: hozzám tartozol. Mert az Úr ezt kijelenti. Ezt a boldogságot nem magunkban kell gerjeszteni. Boldog nép az... — ez egy megállapítás. Isten megállapítja, hogy ez a nép boldog. Miért nem látszik rajta ez a boldogság? Akkor nem látszik, ha nem éppen keresi a boldogságát. Akkor nem látszik rajtunk ez a boldogság, ha Istentől függetleníteni akarjuk magunkat. Ha nélküle akarunk valamit tenni, akkor ez a boldogság nem látszik rajtunk. De Isten kijelenti, hogy ennek a boldogságnak a feltétele adott, mégpedig Jézus Krisztus által.

Hányan kívánnak ezen az estén boldogságot? Régóta szlogen: Boldog újévet! Ha nem is tudjuk, nem is akarjuk cifrázni, legalább annyit mondanak az emberek egymásnak most már még a boltban is: Boldog újévet! – De ezt a boldog újévet mi csak *kívánni* tudjuk egymásnak, a mi drága Urunk pedig *kínálja* nekünk ezt a boldogságot.

Meg kell nézni ezen az estén, hogy én e közé a boldog nép közé tartozom-e. Én e közé a nép közé tartozom-e, akiről ma is azt mondja az ige: nép, akit az Úr véd. Segítségednek pajzsa, hajlék az örökkévaló Isten. Alant vannak örökkévaló karjai. Mert ma este az én boldogságom ez. Pedig lehetne sok minden más.

Ma este azért hoztam nektek ezt az ígét bizonyágtételként is, mert ma este nekem is ez a boldogságom. Volt olyan év az életünkben, amelyben nekünk is veszteségeink voltak és úgy álltunk meg mi is az év végén szomorú szívvel. Most emberileg úgy állhatunk meg, hogy örömteli szívvel, és mégis a boldogságomnak ez a forrása, hogy én az Úrhoz tartozom. Azért, mert Ő gyermekének ismer el engem, mert azt mondta nekem: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, az enyém vagy!”

Emlékeztek, hogy kezdi Isten a Tíz parancsolatot, amikor odaadja a tíz igét, amelyet egy osztrák teológus nem is így fordít: Tíz parancsolat, vagy Tíz ige, hanem úgy: Tíz szabadság. Ez a tíz szabadság nem úgy kezdődik: ne, ne, ne. Mert az ember nem szereti, ha valamit tiltanak. Ez úgy kezdődik, hogy először is Isten bemutatkozik: én az Úr vagyok; másodszer elmondja, hogy milyen kapcsolat van közöttünk: Én az Úr vagyok, a te Istened. Harmadszer meg elmondja: mit tettem érted: Kihoztalak téged a szolgaság házából, Egyiptomból. Megszabadítottalak. És most elmondok neked tíz tanácsot, hogy szabad is légy, szabad is maradj. Vagyis ne csak boldogságra jöjj, hanem boldog is legyél. Ezért most elmondok neked tíz tanácsot.

Azt szeretném kérni, az Úr kéri általam tőled, hogy boldog ember akarsz-e lenni? Ha boldog ember vagy, látszódjon meg rajtad ez a boldogság. Mert boldog ember az, akinek bűne megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. A másik pedig, hogy ezt a boldogságot az Isten népe között éljük meg, a gyülekezet közösségében, mert boldog nép az, akinek Istene az Úr. Boldog nép az, amelyet Ő örökségül választott magának. És ez azt jelenti: kegyelembe fogadott, irgalmas Istenhez tartozó nép tagja lehetek. Múlandóság alá rekesztve, de Jézus Krisztussal együtt élve, aki maga az örök élet.

Ezért adjunk hálát és imádkozzunk.

Imádkozzunk!

Urunk Istenünk, olyan méltatlanok vagyunk minden tetteredre, csodádra, minden ajándékodra. Semmit nem érdemlünk, semmit nem tudunk felhozni sem a magunk mentségére. Semmit nem tudunk beállítani úgy, hogy valamiért is méltók vagyunk, hogy kegyelmezz nekünk.

Köszönjük, hogy te irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű. Köszönjük, hogy a te néped közé tartozhatunk, és ha van itt valaki közöttünk, aki még nem a te néped közé tartozik, kérünk, a szívében te munkáld az új életet, tagold be őt a nép közé, e sereg közé, amely úgy jár itt lenézve, mint ismeretlen nép. Sokan nem vesznek észre, hangunk sem hallva meg. Egy olyan nép, amelyre sokszor nem az igaz, hogy ha botlanak a gyengék, segíti az erős, hanem sokszor az igaz, hogy még jobban lenyomja a gyengét.

Egy bűneivel küszködő sereg, és egy nép ezen a földön a te néped, drága Urunk, amely szilvesztert is tud ünnepelni és új évet is tud köszönteni, de kérünk téged, hogy a te néped szívébe adj most csendet, nyugalmat, békét, köszönetet azért, mert te gyermekeddé fogadtál, mert te lehajoltál egyenként hozzánk, hiszen név szerint ismered a tieidet. Mert a te egyetlen Fiadat küldted utánunk, mert különben semmi reményünk nem lenne. Ünnepelnénk sok szilvesztert, óévet, aztán meghalnánk reménység nélkül. De köszönjük, hogy mi ezt a boldogságot élhetjük át: hozzád tartozunk, a te néped vagyunk és nemcsak megváltattunk, hanem megőriztetünk. Senki ki nem ragadhat a te kezedből: sem halál, sem élet. Jézus Krisztus is megmondta: senki az Ő kezéből ki nem ragadhatja az övét, az Ő juhait.

Kérünk, Urunk, hogy segíts ilyen boldog népként hálát adni neked ma este. Kérünk, szólíts meg a világ fiai közül olyanokat, akik színlelt boldogságban töltik az estét, üresen, és majd januárban folytatódik minden. Mert semmi nem fejeződött be, semmi nem lett újjá. Könyörülj meg. Végezd a te munkádat, Urunk, mert köszönjük, hogy végzed, hiszen hirdetteted igédet, és Szentlelkedet adod, hogy megtaníts mindarra, amit mondtál nekünk.

BOLDOG NÉP

Kérünk, áldd meg számunkra ezt az estét, szereteteinkkel. Hadd tudjunk családnak is bizonyoságot tenni a veled való kapcsolatáról: hogyan találtuk meg azt a boldogságot, amit addig máshol kerestünk, de végül is te leltél ránk ezzel a boldogsággal és ezzel az ajándékkal.

Kérünk, áldd meg betegeinket, kórházban vagy az otthon fekvőket. Áldd meg gyászoló testvéreinket. Áldd meg mindazokat, akik hálát adnak ezért az évért. Áldj meg a te jelenléteddel bennünket, hiszen tudjuk, hogy jelenléted megvidámít, éltet, bátor szíved ad.

Ámen.

Énekeljük most 33,1, 6, 10-11 verseket.

1. Nosza, istenfélő szent hívek, örvendezetek az Úrnak,
Mert illik, hogy őtet dicsérjük, Kik örülnek igazságnak!
Áldjátok azértan Hangos citerákban! Az Úr áldassak!
Lantban, hegedűben, Cimbalmi zengésben Magasztaltassék.

6. De az Úr Istennek tanácsa Megmaradánd mindörökké,
És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre.
Boldog az a nemzet, Ki ily Urat szeret, Mint ő Istenét;
Boldog a nemzetség, Kit kedvel e Felség, Mint örökségét.

10. Gondot tart rájuk s a haláltól Megtartja őket éltükben,
Szükségtől és éhenhalástól Órzi a drága időben.
Lelkünk azért várja, Szüntelen óhajtja Az Úr oltalmát,
Ki paizsul végre Eljő segítségre, Ád diadalmat.

11. Óbenne azért a mi szívünk Igen örvendez szüntelen,
Mert ő minékünk reménységünk, És bízunk ő szent nevében.
Nagy kegyelmességed Mirajtunk bővítsed, Légy mi gyámolunk!
Ne hagyj szükségünkben, Segíts meg éltünkben, Mert téged várunk!